

Publicerad 2008-03-27 01:43 av Glittra G

Jag är rädd för att mörkret tog mig

Ibland vet jag inte var jag hör hemma.

Vem jag är.

Jag förlorar mig själv.

I mina tankar.

Och min verklighet slutar att vara verklig.

Under en lång tid var mitt liv en mörk tunnel.

Utan slut.

Utan ljus.

Jag var fast där inne i tunneln.

Jag hittade inte ut.

Och jag var där så länge så när jag väl kom ut.

Så hade jag vant mig vid mörkret.

Det hade blivit min vän.

Min enda allierade.

Trots att det var där för att förinta mig.

Den tiden är ett töcken för mig.

En dimma utan minne.

En gråsvart massa.

Ett virrvarr.

Ett rent helvete.

Och jag är glad över att tunneln inte är mitt hem längre.

Men ibland om natten när mörkret kommer.

Så vill jag inte tända någon lampa.

Jag vill bara blunda och somna.

Och inte vakna.

För jag känner mig hemma.

Jag känner mig hemma.

Och det gör mig rädd.

För tänk om mörkret tog mig då.

Jag är rädd för att mörkret tog mig då.

Och aldrig kommer att lämna mig igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Glittra G med Poeter.se id #18181 innehar upphovsrätten